

Το νέο αθλητικό νομοσχέδιο, τα τελεσίγραφα και οι εκβιασμοί

Του Γιώργου Γκίκα

Πριν λίγες ημέρες ο υφυπουργός αθλητισμού κ. Κοντονής αναφερόμενος στο νέο νομοσχέδιο για τη βία που φέρνει στην Βουλή, προανήγγειλε και την κατάργηση του άρθρου 29 του νομού 3479/2006. Μια προαναγγελία που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων κυρίως στον αθλητικό τύπο και τα αθλητικά ραδιόφωνα της χώρας. Ο Σταύρος Κοντονής από τότε δέχεται μια ανοίκεια και χωρίς κάποιον ουσιαστικό λόγο επίθεση. Το φίλαθλο κοινό της χώρας βομβαρδίζεται καθημερινά από μια σειρά κυρίως ψεύτικων δημοσιευμάτων που μιλούν για αποκλεισμό της Εθνικής Ελλάδας, των ελληνικών ομάδων από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις και απομόνωση του ελληνικού ποδόσφαιρου.

Σαν κύριος υπεύθυνος παρουσιάζεται - ποιος άλλος; - από τον υφυπουργό που δήθεν πάει να καταργήσει το αυτοδιοίκητο της ΕΠΟ και να έρθει σε ευθεία ρήξη με UEFA ΚΑΙ FIFA. Τα πράγματα όμως δεν είναι έτσι και η αλήθεια απέχει χιλιόμετρα. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν από τα βασικά. Ζούμε σε μια ευνομούμενη δυτική κοινωνία που διαθέτει σύνταγμα, πάνω στο οποίο βασίζεται η διαμόρφωση ολόκληρης της νομοθεσίας όσον αφορά τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του πολίτη, την οργάνωση και τους βασικούς κανόνες λειτουργίας του κράτους και των θεσμών. Αυτό από μόνο του εξασφαλίζει ότι το αυτοδιοίκητο είναι δεδομένο για κάθε σωματείο και αθλητική οργάνωση στη χώρα. Το λεγόμενο αυτοδιοίκητο λοιπόν υπάρχει και θα υπάρχει εσαεί διότι είναι ένα συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα [άρθρο 12 του Συντάγματος: Δικαίωμα του Συνέρχεσθαι και Συνεταιρίζεσθαι] ενώ ακόμα κατοχυρώνεται και από τον αστικό κώδικα [δικαίωμα στην ελευθερία ανάπτυξης της ιδιωτικής βούλησης].

Το αυτοδιοίκητο λοιπόν υπάρχει και καμία ΕΠΟ, FIFA ή UEFA δεν χρειάζεται να γίνει μπαμπούλας για να το διασφαλίσει καθώς διασφαλίζεται από την ίδια την ελληνική έννομη τάξη. Η επίθεση λοιπόν και ο σάλος των τελευταίων ημερών δείχνει ένα πράγμα: Την προσπάθεια κάποιων να διασφαλίσουν ή μάλλον να διατηρήσουν τα προνόμια τους και τον παράδεισο ανομίας που έχουν συνηθίσει να απολαμβάνουν για χρόνια. Δεν φταίνε αυτοί όμως, αλλά η πλήρης και παντελής αδράνεια του ελληνικού κράτους, που επί χρόνια βλέπει να συντηρείται μια κατάσταση και δεν κάνει τίποτα για να την αλλάξει ή όταν προσπάθησε να κάνει μπροστά σε εκβιασμούς και πιέσεις, έκανε πίσω, δείχνοντας πως στην Ελλάδα το να ασχολείται κάνεις με το ποδόσφαιρο αποτελεί έναν ιδιόρρυθμο λόγο άρσης του αδικού.

Ποιος μπορεί άλλωστε να ξεχάσει το 2006 και τον απόλυτο εξευτελισμό της τότε κυβέρνησης, όταν υπό την απειλή της FIFA ξανά, η ΕΠΟ ανάγκασε το ελληνικό κοινοβούλιο σε αυτοεξευτελισμό, καθώς ψήφισε ειδικό άρθρο με το οποίο εξαιρούσε το ποδόσφαιρο από τον αθλητικό νόμο 2725/1999 που θα ίσχυε για όλα τα αλλά αθλήματα. Αλλά και αυτή η εξαίρεση της παραγράφου 12 ισχύει μόνο για τα αγωνιστικά θέματα διότι και η ΕΠΟ όπως και όλα τα αλλά νομικά πρόσωπα της χώρας ελέγχονται και πρέπει να ελέγχονται από το κράτος, όντας μέρος της ελληνικής έννομης τάξης. Άλλωστε δεν μπορεί εξ'αρχής να είναι απόλυτο το αυτοδιοίκητο της ΕΠΟ που βασίζεται σε απλό νόμο [σ.σ.: απόλυτο αυτοδιοίκητο έχουν – για παράδειγμα - τα πανεπιστήμια με βάση το Σύνταγμα] Σύμφωνα άλλωστε και με τον ίδιο τον συντάκτη της παραγράφου 12 του άρθρου 29, κ.Μαλάτο, στα θέματα στα οποία εξασφαλίζεται αυτονομία στην ΕΠΟ είναι : Κανονισμός ΕΠΟ, προπονητές ποδοσφαίρου, πειθαρχικά όργανα, οικονομικός έλεγχος, έκπτωση μελών, διαιτησία και αρχαιρεσίες. Αυτή η εξαίρεση σημαίνει και μη αποδοχή κρατικής βοήθειας και στήριξης,

κυρίως οικονομικής, πράγμα το οποίο - κακώς - δεν συμβαίνει.

Τα - εν πολλοίς, ισόβια - μέλη της ΕΠΟ έχουν γίνει ειδικοί στα θέματα αυτοδιοίκητου. Με την κάθαρση δεν τα πηγαίνουν και τόσο καλά, αλλά δεν θα πρέπει να έχουν ακόμα πολλές τετραετίες μπροστά τους, ώσπου να εναρμονιστούν με τους κανόνες δικαίου, που απαιτεί η ελληνική κοινωνία ενάντια στην επικρατούσα ατιμωρησία, που διογκώνει την αναξιοπιστία, την καχυποψία και εν τέλει τροφοδοτεί την οπαδική βία.

Το ποτήρι ξεχείλισε και η στρέβλωση πρέπει επιτέλους να σταματήσει. Πως να δεχτούν όμως εν μέσω κρίσης να χάσουν τα προνόμια τους και τη γλυκιά καρέκλα τους; Τι θα απογίνουν τα μέλη του ΔΣ της ΕΠΟ, που νυχθημερόν και “αφιλοκερδώς” προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο ελληνικό ποδόσφαιρο; Αλλά και ποιοι θα πληρώσουν τη μείωση των εσόδων στα ταμεία της ΕΠΟ; Πώς να δεχτούν να πάρουν και αλλά αθλήματα επιχορηγήσεις και κρατική στήριξη; Πως θα εξυπηρετούνται πλέον οι διάφοροι φίλοι και τα διάφορα “χρωστούμενα” και το σημαντικότερο, πως κάποιιοι θα αναγκαστούν, από εκεί που ήταν στο απυρόβλητο, να δώσουν λόγο στην ελληνική δικαιοσύνη;

Εν ολίγοις για να φτιάξει το ελληνικό ποδόσφαιρο θέλει πολύ δουλειά. Το μόνο βέβαιο είναι ότι το αυτοδιοίκητο του ποδοσφαίρου και της (κάθε) ΕΠΟ τελειώνει εκεί όπου αρχίζει το δημόσιο συμφέρον και εντός του πλαισίου, που ορίζουν οι κανόνες του κράτους δικαίου σε μια ευνομούμενη πολιτεία και κοινωνία. Τελεία και παύλα.

Και για να γίνω πιο σαφής, θα αναφερθώ ενδεικτικά σε δύο μείζονα προβλήματα που ταλανίζουν το χώρο χρόνια τώρα: τη χουλιγκανική βία (μέσα και έξω από τα γήπεδα) και την ποδοσφαιρική διαφθορά με τα στημένα ματς (για το στοίχημα και όχι μόνο). Από πού ως πού οι ευθύνες για τη γάγγραινα της μπάλας, και δη όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα, μπορούν να εξαντλούνται στις κυρώσεις που απορρέουν από το πειθαρχικό δίκαιο της ΕΠΟ και να υποβαθμίζεται ή και να παρακάμπτεται το ποινικό σκέλος όλων των σχετικών υποθέσεων; Και ακόμη να αμφισβητούνται το δικαίωμα και η υποχρέωση της Πολιτείας για προληπτικά μέτρα (π.χ. αναβολή “ύποπτων” αγώνων), για τον έλεγχο του πόθεν έσχες, των ποινικών μητρώων των παραγόντων, της φορολογικής και ασφαλιστικής ενημερότητας και εν γένει για την εφαρμογή των νόμων του ελληνικού κράτους; Το αυτοδιοίκητο θεσπίστηκε από την UEFA και τη FIFA για να διαφυλάξει το ποδόσφαιρο από την τυχόν κρατική επιρροή και έλεγχο, κυρίως αντιδημοκρατικών καθεστώτων, που συνήθως το εκμεταλλεύονταν κατά το δοκούν. Δεν το θέσπισε για να δώσει την ευκαιρία στους αυτοαποκαλούμενους επενδυτές και στους επαγγελματίες παράγοντες να παρανομούν και να ντριμπλάρουν κάθε έννοια νομιμότητας.

Αυτό πρέπει να το καταλάβουν καλά οι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι αρχικά, στην συνέχεια οι ντόπιοι παράγοντες και φυσικά, το ποδοσφαιρικό κοινό. Η κάθαρση με κάθε τίμημα είναι μονόδρομος και αν κάποιιοι θέτουν εκβιασμούς, η κυβέρνηση δεν πρέπει να κάνει βήμα πίσω. Η FIFA δεν μπορεί, δεν είναι δυνατόν να υπαγορεύει συγκεκριμένη νομοθετική συμπεριφορά σε κοινοβούλιο και ειδικά χώρας που ανήκει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Σε θέματα εσωτερικού δικαίου [interna corporis] η FIFA δεν έχει καμία αρμοδιότητα και τυχόν παρέμβαση της πέραν από παράνομη, θα γίνει μόνο ύστερα από όχληση της ΕΠΟ. Άρα η ευθύνη για αποκλεισμό και τιμωρία των ελληνικών ομάδων [απίθανο να γίνει λόγω του ότι μια τέτοια ποινή προσκρούει στην αρχή της αναλογικότητας] έχει ονοματεπώνυμο και σίγουρα δεν είναι του Κοντονή. Αντίθετα ο οποιοσδήποτε πολίτης μπορεί να στραφεί κατά της Ελλάδας διότι το αυτοδιοίκητο της ΕΠΟ προσβάλλει δικαιώματα ιδιωτών και είναι αντίθετο με την ΕΣΔΑ.